

هولناکی تنیده در جهانی محدود و روایتی سراسر است. نویسنده – راوی بهت و لرزه و راوی مر کسور، هر یک به نوعی گرفتار جهانی محدودند و راه پس‌ویش هم ندارند، جهانی بر ساخته زبان و نحوی روان و با حداقل توصیفات و با این‌همه به‌تمامی گرفتار پیچیدگی‌های زبانی. در هر دو رمان نویسنده، در شیوه نگارش خود، خواسته یا ناخواسته، از تحمیل هر نوع سلطه زبانی سر باز می‌زند و به‌جای آن استبداد زبان را توضیح می‌دهد؛ استبدادی که گاه با محکومیت به سکوت و گاه با توضیح زبان، معناترکن، مترادف‌کردن و هم‌وزن کردن واژه‌ها و اسامی بیان می‌شود. این گونه است که خواننده به سادگی به دام سلطه زبانی می‌افتد و هم‌زمان با راوی، زبان راه گلویش را می‌پنند. راوی بهت و لرزه، دختر جوان بلژیکی، ام‌لی سان در شرکتی فراملیتی در کشور زادگاهش زاین، جایی که پنج سال نخست کودکی‌اش را در آن گذرانده، مشغول به کار می‌شود. زاین عزیز ام‌لی سان، «حاضر بودم هر کاری بکنم تا بار دیگر در کشوری که مدت‌های طولانی فکر می‌کردم وطن من است، پذیرفته شوم.» وطنی که دانستن زبانش مایه دردرس است، وطنی که خیلی زود برای ام‌لی بی‌زبان می‌شود. نظام سلسله‌مراتبی شرکت یومیموتو طرد زبانی ام‌لی سان را هم به گونه‌ای سلسله‌مراتبی بر او اعمال می‌کند و البته بی‌هیچ قانون از پیش‌نوشته‌ای. تنها قانون همان تخطی‌نکردن از سلسله‌مراتب است. مقامات ارشد در مرحله نخست، تسلط ام‌لی سان بر زبان ژاپنی و ژاپنی حرف‌زدن او در حضور میهمانان شرکت را به سبب اروپایی و سفیدپوست بودنش، نوعی ناهنجاری تلقی می‌کنند «چطور میهمانان می‌توانستند با وجود یک زن سفید که زبانشان را می‌فهمد احساس امنیت کنند» و باافلاصله وضع قانونی بی‌چون‌وچرا برای جلوگیری از تکرار این ناهنجاری ناخوشودنی، قانونی ویژه ام‌لی بلژیکی، نتیجه‌اینکه در یومیموتو، علاوه بر قوانین کلی، مقامات ارشد حق دارند برای تکتک زیردستانشان قوانینی وضع و بر اجرای آن نظارت کنند و ام‌لی زیردستی ندارد. پس شکی نیست که کل نظام علیه فرد دست به کار شده. «شما دیگر ژاپنی بلد نیستید روشن است؟» از حالا به بعد سلطه زبان در قلمرو بی‌زبانی بر ام‌لی سان تحمیل می‌شود. با این تفسیر، دیگر هم‌وطنی هم در کار نیست و ام‌لی سان تنها ساکن وطنی بی‌زبان است.

از این به بعد همه تلاش‌های ام‌لی برای رهایی از این نظام سلطه تلاش‌هایی است «یوزف ک. وار که راه به جایی نمی‌برد. به قول فوکو «تباهی انسان گرایی مدرن در این است که هر چه بیشتر پرومته‌ای می‌شویم، تلاش‌هایمان بیشتر سیزفیوار می‌شود» زبان تنها راه خدشده‌ار کردن این نظام است. ام‌لی سان هر طور شده راهی می‌یابد تا، شده در حد چند کلمه، از تسلطش بر زبان ژاپنی استفاده کند. به علاوه، زبان در تخیل او، با معناترک نامه‌ار، راه خودش را باز می‌کند. تخیل، همان جایی که سلطه به آن دسترسی ندارد. رئیس مستقیم ام‌لی زنی است با زیبایی بی‌نقص با نام فیوبکی. ام‌لی از ابتدای داستان در برابر زیبایی فیوبکی بی‌دفاع است. فیوبکی یعنی یوزن، زیبایی فیوبکی از واژه یوزن، از تصویر این واژه، بورن شده زمستانی در ژانویه ۱۹۶۱، «بر روی شهر زیبایی نارا و نقوس‌های بی‌شمارش»، جدایی‌ناپذیر است. در تمام طول داستان که فیوبکی بورانی بی‌رحمانه از تحقیرها را بر سر ام‌لی می‌پارد و او را تا حد موجودی کندذهن تنزل می‌دهد، ام‌لی مقهور زیبایی اوست. زیبایی‌ای که از طریق نشانه‌های زبانی قدرتش را به رخ ام‌لی می‌کشد.

ادبیات جهان

نگاهی به «بهت و لرزه» و «مرکور» ام‌لی نوتومب

از پرومته تا سیزیف

سپیده کوتی

مرحله بعدی طرد زبانی ام‌لی سپردن مسوولیت ثبت اعداد به او و راندنش به قلمرو اعداد است. و سرانجام، در مرحله پایانی، ام‌لی به انزواي دستشویی تبعید می‌شود. او مسوول نظافت دستشویی‌هاست و در تبعیدگاهش با کسی حشر و نشر ندارد. پس دیگر اصلاً چه اهمیتی دارد که زبان ژاپنی بپندد یا نه؟

بهت و لرزه هجو جهانی‌شدن است. سامورایی بدون ارباب پیشرفت را جایگزین ارباب خود می‌کند و انسان ژاپنی با شرکتی که در آن کار می‌کند و موقعیت شغلی‌اش تعریف می‌شود. در این میان، موقعیت زن ژاپنی بسیار رقت‌انگیز است. بر اساس سنت‌ها، باید تا پیش از ۲۵ سالگی ازدواج کند، اما در مقام شهروندی کوشا که باید در روند پیشرفت کشورش سهم داشته باشد موظف به کار کردن و طی پله‌های ترقی شغلی است و پرواض است که این دو با هم جور در نمی‌آیند. به هر حال، در هر دو صورت زن ژاپنی، زنی است سرشکسته. نه کسی زیبایی‌اش را می‌بیند و تحسین می‌کند و نه شغلش مزیتی برای او به شمار می‌رود.

در هر دو رمان بهت و لرزه و مرکور نویسنده ماجراهای دردناکی را که در طول اثر بر شخصیت‌ها می‌گذرد جدی نگرفته. ام‌لی نوتومب در بهت و لرزه به وضوح زبان طنز را برای شرح مصیبت‌های ام‌لی سان برگزیده، اما در مرکور کل فضای داستان هجوآلود است. هجو عشق، رابطه، زیبایی، راز، آزادی و حتی هجو خود داستان و به طور کلی ادبیات. مرکور بیش از آنکه داستان باشد حکایت است. حکایت کاپیتان ۷۷ ساله‌ای به‌نام اومر لانتکور که در جزیره مورت فرونتیر در انزوا زندگی می‌کند و زن‌های زیبای زندگی‌اش را هم، به ترفند، به انزوا می‌کشاند. در سیر روایت داستان، علاوه بر کاپیتان و معشوق-خستر خوانده‌ او، هازل، نگهبانان و خدمتکارانی همراه آنان در عمارت واقع در جزیره زندگی می‌کنند. پرستاری زیبا به نام فرانسواز هم برای مداوای هازل، که ظاهراً بیماری خاصی ندارد و فقط از تنهایی رنج می‌برد، به این عمارت رفت‌وآمد می‌کند. هازل ۲۳ ساله یتیمی است و والدینش را در بمبارانی، در ۱۹۱۸، از دست داده. تا اواخر داستان این‌طور تصور می‌شود که چهره هازل هم در همین بمباران از ریخت افتاده و کاپیتان با بزرگوری به این دختر یتیم پناه داده و از چشم دیگران دور نگهش داشته تا عذاب کمتری را تحمل کند. کاپیتان حتی حاضر است به این دختر یک عشق بورزد. رفته‌رفته فرانسواز پرده از راز این جزیره برمی‌دارد و معلوم می‌شود هازل نهم‌تا زشت نیست، سیم‌ساز هم ریاست. کاپیتان فرانسواز را به تاون گانه‌ی که مرکب شده در جزیره نگه می‌دارد و سرانجام فرانسواز خودش و هازل را از اسارت نجات می‌دهد.

کل داستان سرهم‌بندی است. نویسنده برای پیش بردن روایت خودش را چندان به زحمت نمی‌اندازد و آن را با تمهیداتی ساده که گاه بی‌شباهت به فضاهای کودکان نیست پیش می‌برد؛ مثلاً ماجرای آبنمای که چهره را زشت نشان می‌دهد یا لوله‌ای که به اتاق نشیمن راه دارد و کاپیتان از طریق آن صدای دو زن را شنود می‌کند. جود زیبایی‌های داستان آن است که او این ناساز را از اثرش دو پایان در نظر گرفته و

به‌سادگی گفته «این پایان دوم از آنجا شروع می‌شود که فرانسواز از زندانش گریخته و آماده است تا برای برمالا کردن حقیقت وارد اتاق هازل شود، یعنی صفحهٔ». اما در مرکور جایی که پای زبان و ادبیات و میان می‌آید وضع به‌کلّی فرق می‌کند. نوتومب با طرافت و ریزبینی از نامه‌ا، آثار ادبی و بازی‌های زبانی برای پیشبرد داستانش بهره

شکل‌های زندگی

کارناوال و «بهرام صادقی»

ریخته» و «مغشوش» وضعی «گروتسکی» است. گروتسک چیزی را وصف می‌کند که هم‌زمان هم وحشتناک، هم غیر عادی و هم خنده‌دار است. این وضع در اکثر نوشته‌های صادقی وجود دارد و آدمی از این وضع به خنده می‌افتد، گروتسک نیز جواوی «خنده» است. اساساً خنده جزئی از گروتسک و کارناوال است. در داستان‌های صادقی علاوه بر گروتسک با چند زبان گونگی کارناوالی نیز روبه‌رو هستیم که این چند زبان گونگی، با به وجود آوردن موقعیت ناساز، ویژه کارناوال است. چندزبان گونگی با ورود موقعیت‌ها و تیپ‌های اغراق شده اورتیه سازگار سبک رسمی را پس می‌زند. اهمیت منحصr به فرد صادقی در ادبیات آن است که او این ناساز را از اثرش دو بیرون زندگی وارد ادبیات نمی‌کند که بالعکس صادقی اصولاً زندگی را نامتعارف و ناسازده می‌بیند و به همین دلیل هم خنده حاصل می‌شود زیرا خنده از قرار گرفتن آدم‌ها در موقعیت نامتعارف به وجود می‌آید. به نظر بهرام صادقی نویسنده‌یابستی همچون کار آگاه داستان‌های پلیسی به دنبال سرخ‌ها و ناسازها به این طرف و آن طرف سرک بکشد و چیزهایی را ببیند که دیگری نمی‌تواند ببیند. کار آگاه مورد نظر صادقی کسی است که راه خود را در میان مه جست‌وجو می‌کند، کسی که با توفان به گوشه‌های پنهان و مخفی خیابان‌ها، مغازه‌ها، خانه‌ها و … رخنه کند. اما با این حال یک چیز کار آگاه صادقی را از کار آگاه رسمی جدا می‌کند و آن اینکه کار آگاه صادقی هیچ محق نیست که خودش بخشی از ناسازگاری ماجراست او فقط می‌کوشد تا ما نگاه تیزبین خود در پس زندگی آرام شهروندان «سراسر حادّه» را ببیند. گروتسک کارناوالی صادقی در تقابل باسبک رسمی همه چیز را عمومی و نسبی می‌کند. این را در کارناوال مشاهده می‌کنیم. برای روشن شدن موضوع می‌توانیم خنده کارناوالی را که خنده عمومی دارد با خنده منظم‌امیز که جنبه خصوصی دارد بررسی کنیم. در طنز «خنده زنده» بیرون از حوزه موضوع متعسر خویش قرار می‌گیرد و بنابراین خودش را در بر نمی‌گیرد. به بیانی ساده‌تر «خنده زنده» طنزپردازانه به خود که به دیگران می‌خندد با این کار، طنز پرداز جنبه عمومی خنده را مخوش می‌کند زیرا خودش را شامل نمی‌شود. او کار آگاهی است که مفتش است که پرش می‌کند، بی آنکه پرسیده شود، می‌بیند بی آنکه دیده شود، در صورتی که خنده کارناوالی خندهای دو سویه است که دامن «خنده زنده» را نیز در بر می‌گیرد. در اینجا دیگر کار آگاه خود به موضوعی برای خنده بدل می‌شود. ماسک از نظر ژولیا کریستوا نشانه از بین رفتن فردیت و پذیرش کثرت هویت‌هاست. در عین حال ماسک ابزاری برای تشدید نااهم‌هنگی و ناسازگاری است. در کارناوال نیز آدم‌ها هر کدام با ماسکی متفاوت ظاهر می‌شوند به‌طوری‌که شناخت چهره واقعی آنها امکان‌ناپذیر است. این ظاهر متفاوت در داستان‌های صادقی به حال تثبیت شده قهرمانان داستان‌هایش تبدیل می‌شود. آنها هر کدامشان ماسک بر چهره گذاشته و به اصطلاح «فیلم» بازی می‌کنند.

نگاه

مقاله‌ای از «آمینو لورلین» درباره رمان نویسی نوتومب»
آملی نوتومب: دیالکتیک امر والا و «گروتسک»

ترجمه: لاله کشاورز

● نیازی به خواندن هر چهارده رمان آملی نوتومب نیست تا در بابیم که او حدهای ادبیات و زندگی را در آفارش تعقیب می‌کند. به‌رغم روایت ساده خطی داستان‌هایش، بالحنی گزنده و خشونت‌آمیز فضایی را خلق می‌کند که در آن شور و انزجار با یکدیگر در رقابت‌اند. مارتنین گوبیو بندر بر این نظر است که نوتومب تا حد ممکن از سایه دیونیزوس، که نیمه‌اش جلودانه و نیمه دیگرش میراستست بهره می‌برد. دگردیسی‌های بی‌پایان و تناقضات لاینحل خصیصه‌هایی است که نوتومب از دیونیزوس وام می‌برد. نکبت، وحشت، تحقیر و سایر رفتارهای سادومازوخیستی مهارنشده‌ی در آمیخته با ارجاعات فلسفی و فاخرانه ترکیب سبک او را تشکیل می‌دهد.

نوتومب متولد ۱۹۶۷ در زاین است. اصالت بلژیکی دارد و کودکی‌اش را در بسیاری از کشورهای آسیایی و مدت کوتاهی را نیز در نیویورک به سر برده است. در هفدهسالگی به بلژیک باز می‌گردد. او از آن دسته نویسندehای پرکار است که رمان‌هایش در تیراژهایی صدهزارتایی به فروش می‌رسد. در ۱۹۹۹ به خاطر رمان بهت و لرزه جایزه آکادمی فرانسه را دریافت می‌کند. سسیل نارژو جذابیت رمان بهت و لرزه را چنین وصف می‌کند: «چطور می‌شود چنین چیزی را خواند؟ آیا با خواندن این اثر تحقیر می‌شویم؟ نثر از فرط سادگی بی‌شرمانه است و بی‌تعارف. آیا به‌درد کاغذ تولاَت نمی‌خورد؟ نکند شایسته ستایش باشد و حاکی از زارگونگی اثر هنری به چیزی که به دلیل سادگی حداکثرشی‌اش جودانه به نظر می‌آید؟» نوتومب، در آستانه تغییرات فرهنگی، اقتصادی و سیاسی هزاره جدید، از انحلال ثبات اجتماعی و بهه پایان رسیدن روایای وحدت دانش‌ها خبر می‌دهد.

مهم‌ترین تکنیک نوتومب اخلال در مرزهای اشتیاق و انزجار است. تمایز میان زیبایی و زشتی در حین خواندن آثار او چنان مخدوش می‌شود که مفاهیم کلی و صدقات‌هایی از تجربه‌ای ملموس مستقل می‌گردد برای لحظاتی نامتعین به نظر می‌آیند. طنز بنیادین نوتومب حول محور تحقیر جهان‌انسانی به دلیل عجز او در احضار جهان است. آدم‌های شوربخت از یک ابزار بیشتر برای بیان‌گری برخوردارنیستند: زبان. زشتی در اغلب آثار او به صورت امری پیشینی جرم شخصیت‌ها فرض می‌شود و موجودات زشت، خواه ناخواه غیراخلاقی نیز هستند. به دیگر سخن نوتومب جابه‌جایی زیبایی با خبر را به صورت اقتضای حاد به جامعه‌پست مدرن معاصر معرفی می‌کند. اما هر قدر زیبا، حکم ضروری برای تجلی فرد است، برعکس شرط عقلانی و منطق مبتنی بر این است که جهانی آلوده، زشت و گروتسک را بدیهی بدانیم. تقسیم‌بندی‌های مفهومی ما از دست رفته که در زمان حیاتش از هیچ احضاری در حق او خودداری نکرده‌اند به ماتم نشست‌اند. بعد از مدتی آقای مستقیم تصمیم می‌گیرد تا «مایاش» خود را اجرا کند و با دادن شوکی جدید به مجلس‌شوارک اولیه عزای خود را تشدید کند و بنابراین پشت تریبون می‌رود و درباره انگیزه‌های نمرندش سخن می‌گوید «هن هنوز هم یک اتاق کوچک در اختیار دارم. درست است که سه ماه به‌دکارم اما صاحبانه تاکنون دست از خطا نکرده‌ام. آنقدر می‌مجلس خنده می‌بگیرم…» اما آقای مستقیم نمی‌تد، فقط آنقدر خیلی خب من چه غمی دارم؟ چه چیز کس دارم؟ چرا نباید زنده باشم و شرک‌گرم؟

دور تادور اتاق را صدنلی گذاشته بودند، عازاران دیگر، روی قالی چنک زده بودند و سعی می‌کردند قیافه‌های خود را هر چه مغموم‌تر و پریشان‌تر جلوه دهند. عداای از آنها آهسته به پیشانی‌شان می‌زدند و عده دیگری در حال فکر، فکرهاشان را در دست گرفته بودند، مثل اینکه به حل یکی از معضل‌ترین مسایل علمی مشغولند.» داستان بالا ماجرای مردی است که در مجلس عزادری خود شرکت می‌کند. آقای مستقیم کارمند سابق دخلیات که علاقه زیادی به جمع‌آوری تکه آگهی‌های مجلس ترحیم دارد ناگهان با آگهی ترحیم خودش در روزنامه مواجه می‌شود و تصمیم می‌گیرد در مجلس عزای خود خطاب کند او. درست است که … جنتلمن حسیلی هستم؛ هر روز روزنامه می‌خرم از دست رفته که در زمان حیاتش از هیچ احضاری در حق او خودداری نکرده‌اند به ماتم نشست‌اند. بعد از مدتی آقای مستقیم تصمیم می‌گیرد تا «مایاش» خود را اجرا کند و با دادن شوکی جدید به مجلس‌شوارک اولیه عزای خود را تشدید کند و بنابراین پشت تریبون می‌رود و درباره انگیزه‌های نمرندش سخن می‌گوید «هن هنوز هم یک اتاق کوچک در اختیار دارم. درست است که سه ماه به‌دکارم اما صاحبانه تاکنون دست از خطا نکرده‌ام. آنقدر می‌مجلس خنده می‌بگیرم…» اما آقای مستقیم نمی‌تد، فقط آنقدر خیلی خب من چه غمی دارم؟ چه چیز کس دارم؟ چرا نباید زنده باشم و شرک‌گرم؟

● غیر منتظر ۲ و ۳- کلاف سردرگم ۴ و ۵- ۶- با کامل تاسف ۷- نمایش در دو پرده – جنگلی به نقل از سنگر و قمقمه‌های خالی نوشته بهرام صادقی
● سراسر حادّه نام یکی از داستان‌های کوتاه بهرام صادقی از کتاب سنگر و قمقمه‌های خالی است.

● نویسنده‌ای از طرف آیندگان در دیده می‌شود و به آینده می‌رود. اما او با آینده روبه‌رو نمی‌شود. او فقط با فردی از آینده روبه‌رو می‌شود. اکثر رمان، دیالوگ‌های بین او و کسی از آینده است. نویسنده فقط از طریق دیالوگ با جهان آینده آشنا می‌شود. نه لمس می‌کند، نه تصویری می‌بیند. دیالوگ‌هایی که او را شخصاً خطاب قرار می‌دهند درواقع جهان آینده با فرم و ترتیبی برایش تصویر می‌شود که شخصیت او در جست‌وجویش هست. یعنی ممکن بود اگر کسی دیگر در دیده می‌شد چون به دیالوگ‌ها پاسخ دیگری می‌داد و سوال‌های دیگری می‌پرسید شناخت متفاوتی از جهان آینده پیدا می‌کرد. یعنی با اینکه دیالوگ همه چیز را سریع‌تر و قطعی‌تر به شناخت می‌رساند اما همه چیز را متغیرتر و شرک‌برانگیزتر هم می‌کند. اتفاق جالب آن است که کسی که از گذشته می‌آید برای اثبات جواب و سواالش و نحوه استدلالش به دنیایی که در آن می‌زیسته و فرهنگش وابسته نیست می‌تواند بازتر ببیندیش. ولی کسی که از طرف آینده است طوری حرف می‌زند که انگار زبان حرف‌زدنش وابسته به دنیایی است که در آن زندگی می‌کند و پیشرفت هوشش از پیشرفت جهانش بهره می‌گیرد. با اینکه فرم رمان دیالوگ است. و دیالوگ یعنی هر عنصری را می‌توان تصادفی با فیکور مناسبی وارد جریان کرد؛ چون دیالوگ یعنی هر سوالی بی‌شمار جواب دارد و هر جوابی بی‌شمار نکته برای سوال بعدی. اما آملی نوتومب با فاصله و با نظم‌ی خاص، ویژگی‌های مشخصی برای جهان آینده به مخاطب القا می‌کند که آرام آرام دیالوگ‌ها بر اساس این قوانینی که وارد رمان شده‌اند شکل می‌گیرند. این ترتیب به گونه‌ای است که هر ویژگی جهان آینده و هر قانون در میان حرف‌هایی آشکار می‌شود که دردناک و تاثیرگذار به نظر بیاید. نوعی تدوین تیزهوشانه که این قوانین را با اینکه ساختگی هستند اما منقلب‌کننده به نظر می‌رساند. آملی نوتومب از

آن معدود رمان‌نویسانی است که رمان‌هایش قوانین می‌سازند. کلمه و فضای منحصربفرد می‌سازند و پیوندهای رمان بر اساس این ساخته‌ها شکل می‌گیرد. مثلاً در رمان‌های دیگرش پنکه، معنایی خاص پیدا می‌کند و در سرتاسر رمان مثل یک قانون در هر جا واکشی تولید می‌کند. این قوانین و مفاهیم و کلمات جدید، می‌توانند به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که رمان ایرانی کل مرد دارد و هم آن را رمانی غیراجتماعی و غیرتشدید فاضای ایران می‌کند و هم آن را در تولید یک جهان کامل با خواص منحصربفرد خودش ناتوان می‌کند؛ زیرا سوه‌تفاهم ذهن ایرانی این است که جهان مجزا ساختن در رمان در تناقض با پیوند رمان با فضای اجتماعی و سیاسی بیرون رمان است. اما آنچه این ویژگی نوتومب را برجسته نمی‌سازد و تنها با خواندن چند کتاب او در ذهن خواننده‌گلش جا می‌افتد جنس طنزی است که او دارد. طنز نوتومب نیش می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و تکه تصویرهای درخشان درونی رمان درمورد هوش نکتله نمی‌مندی پیش برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه طناز و خلاق باشد موقعیت و فرم رامش را طوری بنا می‌کند که کارهایی که از طرف سیاست و نظاها و قدرت‌ها در رمان بازتاب می‌شوند خودبه‌خود در زاویه دیدی قرار بگیرند که بی‌دستمالی نویسنده پر از بتاسیل طنز باشند. در ردای یونانی بحث بر سر هوش بین انسانی از گذشته می‌زند و به اعتنا به شرایط اجتماعی و بتاسیل‌های سیاسی نیست. چیزی که برنده‌فقه نیست و لایه‌ای جز لایه قصوی رمان را در گیر می‌کند. اما نکته مهم‌تر این است که نوتومب قبل از اینکه ط